

soš drevárska Zvolen

CHRONOS MAG

študentský občasník 1 eur
november 2014

Kreslenie

KABU

Jeseň

HALLOWEEN

Jagavá nálada

BURZY

Diamant v hrude nezhuje

Dom pre osamelých

Dymové myšlienky

Zlodeji, predavači a zabudnuté talenty

Výstup na Zbojnicku chatu

Slovenský pútnik

Osobnosť osobností

Poézia z dielne

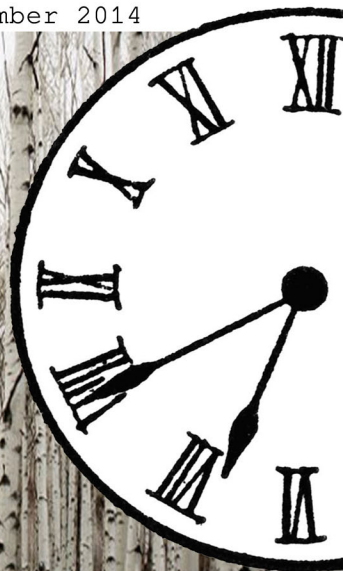
Noc

Kvóthe

Mobile Miláno

Môj sused

My

EDIOTORIÁL

Milí naši čitatelia!

Všetkých Vás opäť srdečne zdravím v novom školskom roku. Ubehli už tri školské mesiace a asi je zbytočné, aby som sa pýtala, aké boli prázdniny, keďže máme za sebou prvý štvrtok a už sme všetci pomerne slušne zabehnutí do školského režimu. Len tak v skratke, aby som Vás veľmi nenapínala a aby ste mohli čítať ďalšie strany "časáku", nalákam Vás stručným prehľadom, čo sme za tie tri mesiace už v školských laviciach zažili.

Nedávno sme prijímali prváčikov do cechu drevárskeho a týždeň nato sme zažili vtipne podaný strašidelný Halloween. Tiež by som rada spomenula, že sa dočítate o akcii Kvapka krvi a výstupe na Zbojnícku chatu. Okrem toho Vás možno zaujme tvorba našich redaktorov, nádejných autorov poézie i prózy, nájdete aj plno zábavy a relaxu.

ALE POZOR!! V časopise je pre Vás jedno veľké prekvapenie a ak budete listovať do jeho hlbín, tak sa dozviete kto? ako? a prečo? je utajený v čiernom tieni na titulnej strane.

Prajem Vám teda príjemné chvíle s nami v podobe písmen, viet, súvetí a texov.

-Vaša Zebra!

Obsah

čriečky

Ing. Vaník : Čo je najdôležitejšie na stole?

Žiak: Obrus.

zo

Žiak: Dnes idem na konverzáciu do Svrčkov.

Žiak: Tí čo bývajú v tráve?

školských

Učiteľ: How are you?

Žiak: My name is Marek.

lavíc

Žiak: Pán profesor, dáky ste dnes sveži.

Žiak: Čo ste si dali tic-tac?

Učiteľ: Čoho bola bohyňa Niké bohyňou?

Žiak: Topánok.

Mgr. Marková: Tak vás to "baví", až sa mi nechce rečniť.

Mgr. Bobeničová: Z čoho máš tie päťky?

Žiak: No, ja neviem, z tej päťky, čo ste mi dali a z tej päťky, čo ste mi dali.

Mgr. Ďurčíková: Vymenuj najznámnejšie diela od Tolstoja.

Žiak: Anna Karenina, Vzkriesenie a Vojna svetov.

Učiteľ: Čím sa realizuje dotyková komunikácia?

Žiak: Dotyková komunikácia sa realizuje Hamletom.

Mgr. Bobeničová: Prelož vetu - Ja sa budem učiť angličtinu celú noc.

Žiak: No určite, ešte by som sa ju náhodou naučil.

Mgr. Marková: Ak doma počítate, tak aj tak doma nepočítate...

Mgr. Ďurčíková: Ako bojovali ruskí vojaci?

Žiak: Opiť.

Mgr. Marková : Akú podstavu má trojboký hranol?

Žiak: Štvorec!

Mgr. Ďurčíková : Teraz to bude bolieť, lebo budeš musieť rozmýšľať.

K r e s t i e n i e

„Aký je?“
 „Silný a kyslý. Dal som veľa cit-
 rónu...“
 „Nevadí, len ho nevylej, akosi ti
 tá termoska tečie...“
 „Ale nie, to je iba kúsok zas-
 lzená...“
 „Ukáž, ja ju rozveselím.“

Klisko je umelecká škola, na
 ktorej sa kreslia iba elipsy.

Obrázok:

Preletí popri tebe, je ti sotva po
 stehná, korčuľuje ako hokejista,
 na chvíľku sa zapotácaš, nazveš
 ho Modrý šíp, a v tom sa zapo-
 táca on, padne, šmýka sa po
 ľade, maže kresby – a to sa už
 stával slávnym.

Obzrieš sa za mnou; dnes sa
 maľuje úsmevom.

Ukradnem ti čiapku; budeš sa mi
 snívať.

Ďalší obrázok:

Mama stojí pri mantineli, drží
 dieťa pod pazuchami, aké
 dieťa, iba zelenú čiapku v zele-
 nej vetrovke v zelených
 šuštiakových nohavičkách s
 korčuľami, ktoré sa volajú pekne
 – kačičky – a zelená guľa sa
 kymáca, raz dopredu, dozadu,
 mama, ja už nechcem, a mama
 hystericky:

„Pánabeka, stoj už...nehmýr sa,
 bolia ma kríže, ako ti mám dať
 takto rukavice?! Nie, ešte ne-
 jdeme domov, otec príde až o
 polhodinu, no tak, čo robíš, ešte
 trochu, ešte na druhú stranu,
 poďme, budeme sa ešte
 korčuľovať, dobre, nepáči sa ti
 to...?“

A dieťa (ako z iného obrázka):

„Mama. Upokoj sa!“

Ako vyzerá odrazu matka: inak.

Vieme hovoriť o všeličom.
 Naprávame si pri mantine-
 loch korčule; sme cestovate-
 lia v téme.

Deväť hodín. Stretli sme sa, a
 ty hovoríš:

„Stravovanie podľa
 lunárneho kalendára, to je
 také, že čím tenší je Mesiac,
 tým menšiu zješ porciu...“
 Chýbajú mi detské lístky; vo
 vrecku šušľali ako obal od
 čokolády.

Sedím vedľa teba, kývam
 nohami, rozmŕzam, ešte si len
 uvoľňuješ šnúrky na
 korčuľiach.

Ako si ma namaľoval: jednu
 ponožku mám modrú s bod-
 kami, druhú žltú s pásikmi.

V číslach:

Za hodinu sme spravili
 päťdesiattri kôl, z toho všetky
 spolu.

„Ako bolo...?“

„Perfektne!“

„Som rád – čo budeme ešte
 robiť...chcel som postaviť sne-
 huliaka, ale nie je sneh...“

„Poďme nakŕmiť kačky.“

Rieka ešte nezamrzla; kačky
 sme nakŕmili dobrým poci-
 tom.

Diamant v

A. Antal

hrude nezhnije

Vystúpil som z auta na cestu. Bola mokrá po studenom jesennom daždi. Stál som pred našim starým domom, no neviem, čo som tam robil. Bol presne taký, ako si ho pamätám z detstva. Nebol veľký, ale mal som ho rád. Ani neviem prečo sme sa vlastne presťahovali. Strecha bola šikmá až na pár výklenkov po stranách s balkónom a oknami. Pamätám, ako sme cez ne s bratom šplhali na strechu, keď sme sa hrali na schovávačku. Aj na balkón si dobre spomínam, ako malému dieťaťu sa mi zdal obrovský. Spolu s verandou to boli moje najobľúbenejšie miesta.

Niečo ma postrčilo ďalej od cesty, bližšie ku domu na chodník. Keď som sa obzrel za seba, auto, z ktorého som vystúpil, tam už nebolo a zrazu som si uvedomil, že mám moko v topánkach. „Do riti!“ Stál som v mláke. Bol som rozrušený a bál som sa, no nevedel som sa pohnúť, stál som ako prikovaný k studenej zemi a čím viac som chcel nohu zodvihnúť, tým ťažší som sa cítil. Tá voda bola studená. Zatriaslo mnou. Zdalo sa mi to, alebo?...ponáral som sa do nej. Čo to je? Nevedel som, čo mám robiť, mláka bola stále väčšia a väčšia, už som v nej mal členok, potom lýtko, koleno... Na hladine som videl obraz zamračenej oblohy a cítil som fúkať chladný jesenný vietor. Nikdy som sem nemal chodiť, načo som sem chodil?!

A vtom mi to doplo. Ja som sem ani nikdy nešiel. Prečo som teda stále po kolená v mláke pred našim starým domom?

Bola mi zima a spotil som sa, keď som z ničoho nič otvoril oči. Ležal som na mojej posteli obliaty studeným potom, zmätene sa obzerajúc po miestnosti. Zazrel som priehladnú záclonu, vejúcu pri otvorenom okne. Zabalený v mäkkej príjemnej deke som chcel rýchlo zavrieť okno, kvôli ktorému som mal tú hroznú nočnú moru. Ale...počkať. Veď ten vánok nie je až taký neznesiteľný, pomyslel som si, keď som sa dotackal ku oknu. Vlastne... Zatvoril som oči a nechal sa hladkať rukami vetra po tvári. Rukami, ktoré dokážu byť raz tak príjemné a nežné a inokedy ublížiť. Vlastne je celkom príjemný. Pripomína mi... Zarazil som sa a prudko roztvoril viečka. ...domov!

Pred očami som videl sám seba. Spomienku. Taktiež bola jeseň, ale vyzerala rozdielne ako tá, čo ma desila v sne. Helios so svojím zlatým vozom a záprahom horlivých koní boli ešte vysoko nad mojou hlavou a rozdávali svoje teplo všade navôkol. Každé pohladenie, ktoré ma dostihlo na prašnej kamenistej ceste, bolo slastné. Cestička mi ukazovala, že mám kráčať dolu kopčekom popri nádhernom poli neskorých slnečnic, no to, kadiaľ mám ukladať svoje šlapaje, som vedel viac než dobre.

Táto dedina ma vychovala. Mám tu babičku. Vždy som sa sem tešil. Už ako malé dieťa som to tu považoval za moje kráľovstvo, za moje miesto na svete, kde si môžem robiť všetko, po čom moje srdce zatúži. Vždy sem budem patriť a nik ma tu nebude súdiť, pretože práve tu mám tých naozajstnejších priateľov. Tu nachádzam chápavosť. Táto dedinka mi radí ako ďalej so životom. Vždy to tak bolo až...

...teraz už ale nie je. Otvoril som znovu viečka a smutne sa zapozeral na oblohu. Mesiac sa márne snažil preraziť cez husté kopovité mračná. Ako som sa sem dostal? Čo ma sem vlastneťahalo? Mal som chuť sa rozutekať niekam ďaleko, ďaleko a už nikdy nezažiť ten pocit, keď sa človek dostane do nového prostredia. Najprv sťahovanie stovky kilometrov od domova, teraz štúdium v ďalekej cudzine. Bola to moja voľba ísť za svojím snom, nič ma k tomu neprinútilo ako v tom sne. Čo ak som sa mýlil? Čo ak by mi bolo lepšie tam, odkiaľ pochádzam? Bol som nahneváný sám na seba a, čo je podstatnejšie, zmätený. Zhlboka som sa nadýchol a znovu sa ponoril do jeho rúk. Do vášku. Do pocitu bezpečia.

Stál som na malej čistinke za budovami družstva, ktoré lemovali dedinu z juhu. Za mnou bol kopec, po ktorom som prišiel. Naľavo cesta na obrovské polia, napravo družstvo a predo mnou sa nad širokou trávnatou cestou týčili majestátne agáty. Ich pokrivené konáre tiahnuce sa k oblohe, som vždy s pokorou obdivoval. Vyzerali ako spleť schodov do neba, prelínajúcich sa jeden cez druhý. Pousmial som sa. Aké poetické, na ceste na cintorín. Obdivujúc monumentálnosť agátových stromov, vykročil som im naproti a vstupujúc na cestu nimi lemovanú, cítil som sa ako v rozprávke. Cesta bez konca sa strácala vo farbách ročného obdobia. Nad zemou tancovali stá, ba až tisíce listov, pripomínajúcich lesné víly vo svetle jediného jasného reflektora. Prechádzal som pomedzi ne a cítil som sa živý. Keď sa ich predstavenie skončilo, vedel som, že som už dorazil na malú lúku, pred ktorou bola v zemi usadená brána na cintorín. Prešiel som ňou. Na cintoríne bolo ešte pár ľudí, ktorí si prišli uctiť pamiatku tých, ktorých milovali. Vyšiel som po schodoch a na vyvýšenom priestore som zastal. Predo mnou vo vetre viali najpestrofarebnejšie druhy kvetov a kytíc. Pozeral som na najsmutnejšie vyjadrenie lásky. Na hrob môjho starého otca. Miloval som ho.

„Neboj sa, dokážeš to!“

Neviem, či to bola náhoda, alebo to tak malo byť, ale susedka objímajúca svoju vnučku pri inom hrobe, túto vetu vyslovila tak, že som ju počul aj ja. Zarazil som sa. Aj on ma miloval, aj on mi tú vetu často opakoval, pomyslel som si a pousmial sa. Slnko rozosievalo nádej a pokoj, vietor sa vo vzduchu hral s pavučinami ako so spomienkami, ktoré v ňom plávali. S úsmevom som sa v duchu poďakoval starému otcovi.

Ďakujem. Aj teraz, po roku a pol. I keď len spomienka, dodala mi odvahu roztvoriť viečka a pozrieť sa svetu do tváre. Aha! Mraky zmizli. Vychádza slnko.

K A B U

M. Baláž

2014

Tešíš sa na KABU?
Radšej by som ostal v skrini.

Čo očakávaš od krstu?
Radšej mi povedzte, aké disciplíny drevostavieb (I.D triede). No bavili sa všetci, čo tam budú, nech sa na to pripravím. usudzujeme z ich reakcií a ohlasov na túto

Chcela by si robiť nejakú z disciplín?
Niečomu takému sa budem snažiť

Aké disciplíny by si vymyslel, keby si mal robiť KABU?
Privítal by som ich s otvorenou náručou.

Aké máš pocity po KABU?
Som v pohode, čakal som, že to bude horšie.

Veríme, že podobné ohlasy a hlavne zábava budú aj na budúci rok...

Ďakujeme všetkým organizátorom, účinkujúcim za nápadité komentáre, scénky, len úlohy pre prvákov by bolo dobré inovovať, aby sa každý rok neopakovali tie isté. Ale to je už výzva pre budúcich štvrtákov. Čakáme na originalnosť.

Kati, cechmajster, šašo, zelené ucho... to je každoročné jesenné podujatie u nás na škole. Slávnostne vyzdobená aula, účinkujúci v dobových kostýmoch, hrôzostrašní kati, napätá atmosféra plná očakávania, aké to bude tento rok.

Správne, aj tohto roku sa uskutočnilo tradičné prijímanie prvákov do cechu drevárskeho pod názvom KABU. Celá škola mala možnosť vidieť dobre zorganizovaný program, plný zábavných úloh a situácií, ktoré vďaka svoj vznik našim štvrtákom. Prvákom neostalo nič iné, len sa nechať uniesť katom, zbaviť sa pílní a tešiť sa, že sa to nezapokuje. Celá akcia pozostávala zo šiestich úloh, za ktoré naši milí noví prváci zbierali body. Tie rozdeľovali pán cechmajster a pani cechmajstrová podľa vlastného uváženia. Okrajovo spomeniem, že výhra patrila novovzniknutému odboru techník drevostavieb (I.D triede). No bavili sa všetci, čo akciu. Aj takto zneli názory, našich prvákov na KABU 2014...

A. Martikánová

Burzy

Blíži sa koniec tohto roka, obdobie, kedy si deviataci na základných školách musia vybrať strednú školu, na ktorej chcú študovať ďalej. Rozhodli sme sa im s tým pomôcť, a preto sme sa ako každý rok vybrali prezentovať našu školu do jednotlivých miest. Navštívili sme Brezno, Lučenec, Rimavskú Sobotu a Závadku a do ďalších sa ešte chystáme. Sme veľmi radi, že záujem o našu školu na týchto burzách bol veľký a už teraz sa tešíme na Javor, kedy možno spoznáme našich budúcich spolužiakov.

Halloween

N. Hochholcerová

Októbrové strašenie sa tento rok nieslo v duchu humoru a zábavy. Najprv sa zdalo, že prídeme o skvelého moderátora Martina Kracinu, ktorý bol zapredaný za „včerajšiu knedľu“ a následne sa obesil, no napokon nás programom veľmi vtipne previedlo jeho posmrtné „ja“.

Novinkou bolo účinkovanie profesorov v programe a to pána Švingála a pána Dvořáčka, ktorý síce prišiel o čosi neskôr, ale svoje účinkovanie zvládol na výbornú.

Veľké ďakujem za usporiadanie tohto programu patrí nielen moderátorom, moderátorkám N. Hochholcerovej a A. Babelovej, účinkujúcim, ale aj neúnavnej pani profesorky Šáľiovej a samozrejme, aj zaujímavým maskám, akými boli vojak na nosidlách, mačky vo vreci alebo trieda mímov. Bez nich by to nebolo ono.

Ďakujeme teda a tešíme sa na vás aj na budúci rok!

N i e l e n p r e M o b i l e

Miláno, jedno z najväčšich miest Talianska, mnohí poznáme podľa gotickej katedrály alebo Leonardovej fresky. Poznajú ho aj milovníci módy kvôli množstvu módných domov, ktoré boli založené práve v Miláne. Dvakrát do roka sa centrum mesta naplní zvláštnymi výstrelkami a zaujímavými kreáciami tunajšieho fashion weeku.

Viete však, že Miláno sa už päťdesiaty piaty rok premieňa na centrum priemyselného a nábytkového dizajnu z celého sveta? Každý rok sa tu koná neuveriteľná dizajnerska udalosť na výstavisku Fiera v časti Rho.

Je apríl roku 2014. Po desaťhodinovej ceste sme konečne tu. Otvárajú sa predou mnou brány nespočetného množstva dizajnových „kúskov“ plných kreativity dizajnérov zo všetkých kútov sveta. Ohromuje ma pohľad na kovovo- sklenenú architektúru Massimiliana Fucksasa. Obrovské masy ľudí, pripomínajúce mravenisko, sa snažia dostať do šiestich pavilónov. Po nákupe lístka (30 Eur) sa do tohto mraveniska vrhám aj ja. Prvé, čo som chcel vidieť, je pavilón EUROCUCINE. Najlepší /či najbohatší/ „kuchyniari“ sa stretávajú, aby sa nám predstavili.

D. Cehlárik

Ponímanie sa dalo zobrať z dvoch strán. Chcete kuchyňu superpraktickú s moderným dizajnom? Alebo hľadáte koncept výsuvy, závesy, kovania. Nové materiály alebo tie staré, použité na miestach, kde by vás to ani vo sne nenašlo. Áno, áno, všetko toto je ten tzv. dizajn. Inšpirácia a ponúknuté riešenia si zapamätám a už viem, kde ich určite využijem. To, čo ale človeka citlivého na myšlienku poteší, je kuchyňa skrytá v koncepte. Minacciolo to tento rok pre mňa absolútne vyhral (pevne som v to dúfal). Stánok „sklepnutý“ z hrdzavých lešenárskych plechov, zarastený zelenými rastlinami. /Minulý rok naskladali na seba drevené debničky červených paradajok/. V strede stánku bolo milé malé jazierko, do ktorého pršalo a kuchyňa bola hádajte kde? No nikde inde ako v ňom. Pravdaže okolo sme našli veľa perfektných dizajnových riešení kuchyne exteriérovej aj interiérovej a dobrý nápad s odsávačom pár. Často sa snažíme kuchyňu navrhnuť tak, aby tento neodmysliteľný spotrebič nebolo ani vidieť. Dizajnérov Minacciola napadlo, že z neho spravia dominantu celej kuchyne. Priznané drevo a dômyselné a jednoduché riešenie spojov a závesov.

d i z a j n é r o v Milano

V expozícii z lodných kontajnerov sme našli tiež jedného z popredných výrobcov talianskej cuciny, ktorým je firma Marci groep. U nich rovnako ako u Minacciola ma zaujal práve ten koncept. Každú jednu kuchyňu riešili ako samostatné umelecké dielo, ktoré malo svoju výpovednú hodnotu. Prvá kuchyňa bola riešená pre veľké rodiny s deťmi. Pastelové farby kombinované s neutrálnou bielou a bezpečné zaoblené hrany. Z ďalšej kuchyne som mal dojem diabolského laboratória doktora Zlo. Nerez kombinovaný s čiernou, doplnený sýtozelenými jablkami. Pre Marciho typická teplá kuchyňa dotvorená pálenou tehloou, dávala dojem anglického domova. Posledná kuchyňa bola akoby vytrhnutá z lodného baru. Dekoráciu tvorilo nespočetné množstvo alkoholu. Loď kuchyňa pripomínala práve kombinácia karmínovo červenej s nerezovým rámovaním. Kuchyňa akoby dizajnovostvorená pre starých mládencov.

Pri klasickom dizajne, ktorý tu vystavovali poväčšine obrovské talianske nábytkárske firmy, sa nás návrhári pokúsili ohromiť práve ich ozrutnosťou. Aj sa im to podarilo. Firma, ktorá si dokáže prenajať celý pavilón (cena m2 pre študenta sa pohybovala okolo 3000 EUR) pravdepodobne dačo dokázala.

Expozícia nábytku od Versaccheho zostala pre nás nedostupná. Gorily, ktoré stáli po oboch stranách zlatej reťaze, nám prístup s chladnou tvárou zamietli.

Expozícia nábytkového dizajnu bola nekonečná. Stoličky, stoly. Zaujímavé riešenia kuchýň, sedenia či neobvyklé materiály. Takto by som to popísal v skratke.

Výstava vo mne zanechala hlboký dojem. Týždeň sa mi v hlave premietalo obrovské množstvo obrazov, ktoré si teraz postupne zatriedujem. Vždy, keď budem mať možnosť, vrátim sa tam veľmi rád.

Weby „kuchyniarov“: www.minacciolo.com
www.marchicucine.it

osobnosť osobností zo všetkých osobností

M. Mičudová
Zebra

Silueta tieňa osobnosti z titulky

„Kto?“ „Ako?“ a „Prečo?“ sa dostal do nášho časopisu?

Kto? Určite mnohých z Vás zaujala silueta tmavého tieňa z titulky a ak mám byť úprimná aj mňa zaujala, ale v skutočnom školskom živote. Keďže máte otvorenú túto dvojstránku a vidíte na fotografii ten spokojný a povzbudzujúci úsmev, tak si myslím, že určite všetci viete, kto sa na vás usmieva. Áno! Je to náš pán riaditeľ Jozef Hazlinger.

Ako? Niektorí z Vás si možno kladú otázku: „Ako sa sem dostal riaditeľ školy?“ „Prečo článok o ňom?“

Hanba! Môžete sa hanbiť, ak ste si ju naozaj položili a spýtali sa ju sami seba, pretože táto osobnosť je pre nás veľmi dôležitá, významná a obľúbená. Je to hlavný článok spomedzi hlavných článkov našej školy. Som poctená, že práve ja môžem byť človek, ktorý Vám túto osobnosť aspoň trochu priblíži a ukáže, že aj riaditeľ školy je len človek ako my všetci, že je rovnako vtipný a zábavný, ako každý z nás a že môžeme byť radi, že ho máme.

Prečo? Mnohí z Vás to už určite vedľa, no nie ku všetkým sa dostala pre nás veľmi smutná informácia, a teda fakt, že náš pán riaditeľ koncom decembra 2014 odchádza zo svojej funkcie riaditeľa. A to je jeden z dôvodov, prečo mu chcem venovať strany v našom časopise a ďalší z dôvodov je tiež to, akou bol a je osobnosťou, silným a zároveň citlivým človekom, ktorý skutočne dodáva človeku chuť kráčať školskými chodbami s úsmevom.

Človek s menom Jozef a s priezviskom Hazlinger sa narodil 9. 8. 1950 v Rimavskej Soboti. Vyrastal v Kokave Nad Rimavicou, pretože stade pochádza a navštevoval tu aj základnú školu, v ktorej sa začala rozbiehať jeho kariéra. Keď mal už celkom blízko k dospelosti, začal študovať na Strednej všeobecnej škole v Hnúšti. Keď pominuli „pubertiacke“ roky jeho života a bol plne dospelým mužom, musel sa rozhodnúť, čo ďalej. Jeho ďalšie kroky putovali na Univerzitu Komenského v Bratislave a to konkrétne na Fakultu telesnej výchovy a športu. Keď v roku 1973 ukončil štúdium na Univerzite, rok si oddýchol od školského prostredia na vojenčine a v roku 1974 prvého septembra nastúpil do pracovného pomeru ako telocvikár na Strednej priemyselnej škole drevárskej vo Zvolene, čiže u nás. Rola telocvikára je pomerne naozaj náročná a náš šikovný pán riaditeľ robil telocvikára pätnásť rokov. V roku 1989 prvého septembra už nastúpil ako zástupca riaditeľa školy, lenže bol až taký dobrý a šikovný, že o rok 1. 9. 1990 nastúpil ako právoplatný riaditeľ Strednej priemyselnej školy drevárskej vo Zvolene. Jeho profesia zotráva až dodnes, zvláda ju tak excelentne a pociťo, že už je 25 rokov naším vodcom.

Mám s pánom riaditeľom veľa zážitkov, či z školských akcií, či z búrz stredných škôl a myslím, že viacerí z Vás ich majú tiež. Jeho zmysel pre humor je skutočne na úrovni správne vychovaného človeka. Je verným príkladom dobroty pre všetkých študentov a jeho úsmev či povzbudenie nám budú veľmi chýbať.

A preto za všetkých študentov našej školy by som sa chcela týmto článkom a prostredníctvom nášho školského časopisu POĎAKOVAŤ Vám, pán riaditeľ Jozef Hazlinger, za všetko, čo ste pre svojich študentov robili, stále robíte, za to, ako pod vašimi krídlami táto škola dostala skvelé meno vo svete a všeobecne medzi strednými školami na Slovensku. A hlavne by som chcela poďakovať za Váš úsmev, ktorým nám dennodenne dodávate chuť ísť sadnúť si do školskej lavice a vzdelávať sa. Dúfame, že vaše kroky na Vašu školu zablúdia aj v budúcnosti.

Ďakujeme

Poézia

z dielne, v ktorej
bolo všetko vybrúsené
d o h l a d k a

N. Hochholcerová

III.

I.
Sťažujem sa!

Prajem si
rádio a krajší život
pre majstrove
rybičky

a neprajem si
brúsiť.

II.

Chcem podať
sťažnosť, že...
(nedopísané)

Milý Ježiško,
trápi ma, že ja musím
zameť celú dielňu
a Daniel Lodňan
nespraví nič

takže si prajem aby
Daniel Lodňan
musel zameť
celú dielňu.

IV.

Želám si viac brúsiť!
Celý deň mi nestačí.

P.S. Už mám aj
tik v ruke
v jednom kuse musím
utierať linku.

V.

Prajem si
aby mi pán Š. Šupauer
dovoliť chodiť naboso
a kresliť na tabuľu
kedy chcem ja

a origami
z brúsneho papiera.

Les zjesnel
Pieseň včiel viac neznie
vetrom
Hmlou si píska chladný vietor
S lístím zbiera prach
Točiace sa vo farbách

Pouličná lampa
Jej svetlo zbavuje ma chmár
Posledný hmyz sa kdesi mrví
Ja nocou sama sa potíkam
S tou divnou túžbou v krvi

Potichu kráčam
Počúvam vlastné kroky
Rytmicky padajúce kvapky
Nútia k pohybu moje boky
Mláka
Malá mláka v tvare pevniny
Láka ma tá mláka
Ukrýva odraz mnohých
stvorení
Čo túžia po živote
Tí, hľa, sú láskou spojení
Tamten blúdi osamote
Jej hladina sa nemení
Iba Oni
My

J E S E ň

No dnes večer nastáva mier
Pod stôl sa ukladajú nohy
S tou vždy záhradnou
A večnou túžbou pohody
Pod
Darling
Sem

Len s Tebou chcem
Vnímať žitia sýtosť
Šplechot mlák i lístia šum
I každú šťastnú bytosť
Len šepkať si pri mesiaci
A privinúť ťa, drahý
Tu štekli vlas, tam vrúcny hlas
Lásku si prisaháme nahí

Hej
Ako keď dážď fíši kvetu smäd
A slnko krásne svitá
Tak náramne si drahý mne
TY
Radosť môjho žitia

K. Cmarková

NOC

M. Baláž

Bledá a chladná
Vidí ma
Vždy k noci oživa
A súmrak znejúc
Sťa tóny falošné
Zvestuje skon a nový začiatok

Tak začína koniec dňa
A noci počiatok

Vždy začne včas
Keď kruh zlatistej žiary
Opúšťa nás
Nie nadobro
Len na chvíľu
Na noc

Miesto svetla denného
Nás nocou vedie striebro Luny
Bledej krásky
Chodca večného
Noci oddanej devy
Vzhľadu v skutku výnimočného

Tak prestal som sa báť
Tmy kruhu nekonečného
Strachu i smrti
Zbavil sa pohľadu nemého
Namiesto plaču
Som našiel smiech

Môj sused

Presne tam, kde mi padol zrak, stál on. Pýtaš sa určite, kto on? Môj sused. Starší sedemdesiatročný „švárny šuhaj“ z Podpolania. Ale pozor. Hromy, blesky bijú a prítmie padá na oblohu, keď sa vyfiahne do ulíc medzi korytársky dav vyplašených ľudí.

Síce zvráskavený, vysoký, zároveň ohnutý ako hák na ryby, ale predsa má niečo do seba. Jeho pochmúrný výraz vyplaší aj zlodeja na hubách. Ak ho uvidím stáť na kraji nekonečnej ulice, plnej aromatickej vône kvetov, bojím sa. Svoje žilnaté ručiská má vložené v nohavicových baniach dlhých až po pekelo. Pochmúrnymi očiskami sleduje ako poletuje rosa. Len čo ju zazrie, kvapka rosy sa automaticky roztriešti na prenikavo diamantové kúsky a lahodným skokom padne na smädnú pôdu. Vtom sa stavec pohne. Nejedným krokom svojimi dlhokánskymi, vychudnutými nohami, no zároveň ťažkými a mohutnými krokmi valcuje všetko to príťažlivé a aromatizujúce, až pukajú spoje na chodníkoch. A to všetko, len aby si mohol sadnúť na starý, robustný a rozpadajúci sa múr svojho plota. A v tom okamihu zatrasie sa celými Korytárkami tak hlučná a mohutná, ale pre naše ušné bubienky vzušujúca takmer až príťažlivo okúzľujúca muzika. Nevidím mu do jeho stareckej tváre, no na mojich ušných korienkoch sa jemne zachytáva odľukujúci zvuk stareckých popraskaných pier do zázračného nástroja, ktorý objíma ako v mladosti svoju milú. Starcove pery vyfukujú ťažký a hustý cigarový vzduch do fujary. Z nej vylietajú neuveriteľne lahodné a symfonické tóniny ľudovej muziky. Všetko mŕtve začalo práve žiť, všetko nevidiace začalo vidieť, všetko zvalcované sa dvíha až k nebesám a nadobúda nádhernú, príťažlivú až muzikálnu vôňu.

Moje očné kryštáliky nestíhajú zachytávať iskriace tance všetkých korytárskych domov. Všetko navôkol je tak neuveriteľne živé, až z tolkej dokonalosti mi upchalo všetky rozmýšľajúce závitky v mojej hlave. Ani v tom najdokonalejšom sne by sa vám neprisnilo, že starý, hrôzostrašne vyzierajúci stavec, dokáže rozťancovať všetky existujúce žijúce aj nežijúce živly nášho bezfarebného sveta. Moje telo sa chvelo ako spasená duša hriešnika.

No zrazu neznesiteľný rachot hodinových bômb na kostole všetko zničil. Od toho okamihu sa moje pocity vznietili ako nejaký lacný papier nad búrkou plameňov. Starcove pery sa prestali pohybovať a hustý dymový vzduch sa vzniesol v kúdelovitých obláčikoch nad nedomerným strihom jeho troch vlasov. Korytárske domy prestali tancovať, všetko ostatné stratilo dych a radostné úsmevy líčok sa pominuli. Moje telo obľal mrazivý pot. Obloha sa zachvela, zamračila a búrkové oblaky sa nahromadili na jednu hrču ako kľbko huňatej vlny. Stavec začal kráčať do vnútra nekonečnej ulice.

Krčovito a nečakane uniesol vietor jeho hlavu mojim smerom. Zlakla som sa. No konečne som videla jeho pomaly hasnúce modré kryštáliky s neuveriteľne miniatúrnymi iskričkami sedemnásročného švárneho šuhaja. Po chvíli sa mi stratil z dohľadu a ostal po ňom len chladný, hustý a neprehľadnutelný chumáč hmly. A dlhá nekonečná ulica s aromatickou vôňou melódie sa pod krokmi jeho nôh stratila a ostala po nej len tmavá a studená plošina obmurovaná starým, robustným a schátraným múrom.

Starcove meno je typické pre naše podpolianske Korytárky. Mikloš. Poznajú ho domáci, cudzí, deti. Dokonca ho budú poznať aj tí, čo sa ešte len narodí. Síce máme z neho strach, ale neviem si predstaviť, že by sa stavec pomínul. Jeho muzika lahodnej fujary robí moje Korytárky tým pravým srdcom Podpolania.

Jagavá nálada

A. Luptáková

Ticho sedeli vedľa seba a držali sa za ruky na okne tmavej, starej budovy. Bolo to ich obľúbené miesto, kde sa stretávali každú nedeľu večer, ale túto nedeľu to bolo výnimočne.

Začalo sa stmievať. Bol už december, vonku bola zima. Už cítili, ako im po rukách prechádza mráz a kľže do rukávov. Privinul si ju bližšie. Z úst jej vyšiel obláčik pary. V chladnom vzduchu práve doletelo páperie, ktoré pristálo na jej havraních vlasoch.

"Pozri, snežil!"

Vo vzduchu bolo cítiť aj vianočné pečivo, ktoré sa šírilo z okienok vysvietených ako nočná lampička. Stále sa viac zozimievalo, veď slnko už bolo v ďalekých dolinách. Vietor im pískal lahodné melódie Vianoc. Z ďaleka tiež bolo počuť koledníkov. Zem už pokryla snehová perina, len ľahnúť si na ňu. Záveje boli prepletené ako vlna na svetlí. Začínal fúkať väčší vietor. Na čiernej oblohe sa zjavili jagavé iskierky. Milióny malých hviezdčiek. Na nebi tiež svietil mesiac ako pán noci. Zrazu ho začal prekrývať malý obláčik. Zakryl ho ako opona divadelné predstavenie. Aj v jej očiach sa odrážalo toto nebeské divadlo. Je to pozoruhodný úkaz na nebi. Obláčik pary pomaly mizol.

Večer vianočnej nedele bol neopakovateľný. Svetlá v domčekoch blikali v tme a mesiac už bol v plnej kráse.

Dymové myšlienky

L. Balážová

Už zase sedím v tej malej zafajčenej kutici. Inak sa môj balkón na siedmom poschodí ani nedá nazvať. Všade okolo mňa je pozoruhodný prívetivý smrad, vôňa bezstarostnej slobody. Poletujú tu malé obláčiky dymu, ktoré sa neskôr stratia v dialke.

Pozriem sa dole a vidím, ako sa autá ponáhľajú a miznú medzi budovami, občas nejaké zatrúbi a vytrhne ma z myšlienok.

Zapálím si ďalšiu cigaretu a sledujem, ako jemné plamienky oliznú jej koniec, až vzbĺknu a ja môžem potiahnuť novšiu a novšiu dávku nikotínu.

Zamyslene sa pozerám do dialky, kde sa ohnivý obor skrýva za nadýchanými obláčikmi a slabo ožaruje zatemnené mestečko. Z ulice podo mnou však stále počujem veselú vravu ľudí a smiech, ktorý sa medzi starými bytovkami zvonivo ozýva. Počujem, ako si mohutné staré stromy šepkajú svoje tajomstvá jemným šuchotáním lístkov a pukotáním spráchnivených konárov.

Z dialky počuť húkanie sanitky, ktorá sa niekam zúfalo náhli a mizne medzi inými autami.

Pomaly sa začína stmievať a aj huk z ulice počuť čoraz menej. Detský smiech a krik utícha, počuť len hlasné volanie mám, ktoré svojich malých nezbedníkov volajú domov na večeru.

Každý večer sedím na balkóne a sledujem, čo sa vonku deje. Čudujem sa, že som sa ešte nenasytila všedného života ulice. Zlatooranžový obor už zapadol za jantárové víšky. Ulica úplne stíchla a rozžiarila sa blikajúcimi svetlami neónových lúčok, ktoré mi nápadne pripomínajú malé svetlušky.

Počuť už len kvilivé mačacie hlásky a pouličný šum tmavej nočnej ulice. Už je čas ísť spať, zajtra je nový deň a treba začať odznova, nemôžem tu viac sedieť a trápiť sa myšlienkami.

Dom pre osamelých M. Baláž

Pomaly som kráčal listnatou alejou a pozoroval, ako sa vietor prehánal pomedzi spleť konáre dubov a líp, presycujúc okolitý vzduch vôňou leta. Všade panovalo absolútne ticho, ostro zvýraznené škriptom štrku na vysypanej ceste pod mojimi nohami. Bol som zvedavý, kam tá cesta vedie, a tak som sa po nej vydal ľahkým krokom skúseného cestovateľa. Po hodnej chvíli ma cesta doviedla k starej vysokej bráne, pôsobiacej impozantným dojmom.

Brána bola z tepaného železa čierneho ako atrament, bol na nej vyobrazený nejaký starý znak či skôr erb, aby som bol presný. Na erbe sa had ovíjal okolo ruky zvierajúcej dýku. Zvláštne, že to tu ešte nikto neobjavil, pomyslel som si. Na ceste som nevidel nijaké stopy po autách a vôbec nič, čo by naznačovalo, že tu niekto býva. Brána nemala zámok a ani refaz brániacu cudzincovi, aby vstúpil. Keďže som od prírody zvedavý, jemne som sa jej dotkol končekom prsta, smelo som potlačil a ona akoby na pretest potichu zavrzgala.

Ponúkala sa otázka, či mám vstúpiť a zistiť, čo je v ňom. Začal som sám so sebou rozhor, ako vždy keď sa neviem rozhodnúť. Jasné, choď dnu, bude to očarujúce. To vieš, ako minule, takmer na teba spadla tehla. Čo bolo bolo, treba dať druhú šancu už použitým domom. Šancu načo, na ďalšiu škridlu? Nie. Šancu na nový začiatok. To znie rozumne. Počkaj, ty tu chceš bývať?! Možno. Bude sa mi tu páčiť.

Nakoniec som tam šiel. Neolutoval som to. Prach a pavučiny, to sa zmení. Bude tu smiech, farby a život. Za vchodovými dverami bola veľká hala. Podlaha bola z rôznofarebného lešteného kameňa, nad ňou sa týčilo schodište. Pôsobilo masívne, bolo z tmavého dreva. Všetko naokolo pokrývala hrubá vrstva prachu, ktorá ťmila moje kroky a svetlo, ktoré malo fakt úžasnú snahu odraziť sa od kamennej podlahy. Bolo všade a nikde. Do domu vstupovalo cez veľké okná a strácalo sa na tmavom povrchu všetkého čo sa v tom dome nachádzalo. Nič tu nepôsobilo rušivo, všetko do seba zapadalo.

Jeden, dva, tri... Jeden, dva, tri... Kráčal som po schodoch. Boli dlhé a mohutné. Zároveň boli krehké, vŕzgali a praskali, no vydržali. Tak ako život v mojich očiach. Je to niečo fakt veľké a krehké zároveň. A tak som stúpal hore, vchodové dvere som nechal za sebou.

Pri otváraní dverí som si povedal, že pánty si zaslúžia poriadnu údržbu. Boli to už asi desiate dvere v poradí a ani jeden vstup som doteraz neľutoval. Pamätám si však, že tretia izba ma prekvapila, šiesta a siedma mi priniesli smútok, no ten bol nutný. Desiate, ktoré som otváral teraz, zneli trochu viac obyčajne ako predchádzajúce. Zdanie však mohlo klamať, ocitol som sa v spálni. Izbe dominovala veľká posteľ, obohaná baldachýnom.

Popri ostatných kusoch nábytku pôsobila v skutku impozantne. Videl som aj skrine, otvorené dokorán zívajúce prázdnotou. Vtedy som si uvedomil, že táto izba mi má ukázať, aký som sám a ako málo sa snažím zmeniť to. Všetko. Všetko naokolo je tak opustené. Rozostlané periny, dávno vyhasnutý krb, svetlé miesta po fotografiách, či obrazoch. Ach, áno, som sám, lebo sa nesnažím.

Sám, pretože slovo má najväčšiu váhu, pokiaľ ho vyslovíme, písmo je len tieň zvuku. Môj život bol vždy tak trochu o mlčaní, vždy sa našiel dôvod byť ticho. Byť sám. Nechcem, aby to tak ostalo. Dopadnúť ako tento chladný dom s prísľubom tichého pokoja.

Preto som sa rozhodol opustiť miestnosť, prejsť po schodoch, rozvíriť prach a zanechať toto miesto pre tých, ktorým je súdené, aby poznali a precítili. Nechávam ho takmer nedotknuté pre osamelých, mlkvých ľudí. Pre tých, čo majú chuť sa z niečím vyrovnáť, pretože tento dom je na také úvahy ten pravý partner.

Raz sa sem vrátim, pomyslel som si. No to už budem šťastný a naplnený, nie sám, prázdny a bez citu. Budem hodnotnejší vďaka podobným zážitkom a vďaka priateľom a láske, ktorú niekomu darujem.

Zotmelo sa, no stále bolo dosť teplo na to, aby mi nebola zima. Nadýchol som sa príjemného letného vzduchu a vykročil som. Na dom a na bránu, ktorá bola ešte zlovestnejšia ako za svetla, som sa už neobzrel. Pozeral som sa len dopredu a pod nohy, lebo tak to má byť...

Zlodeji, predavači a zabudnuté talenty

M. Baláž

Prišla noc a ja som znovu nespал. Bola chladná, ako inak, veď bolo otvorené okno. Sem- tam bola hlučná, no to len zriedka, nepoviem "zaujímavá" či "divná", je skôr menej hlučná než tichá, a preto som sa rozhodol ostať hore. Čas ako stvorený na písanie, ktorému sa venujem. Táto noc ukrýva ticho pod rúškom občasného zvuku, drží ho ako rukojemníka a svetlo dala celkom iný rozmer vďaka hviezdám a Lune. Z Lunou sa poznám od detstva. Dáva mi dobrú noc, keď mám ráno a príde vždy na konci dňa, ukazujúc začiatok noci, plnej príbehov a tajomstiev. Pozrel som na prázdny papier plný nádeje a života. Videl som tam zlodeja šťastia, predavača lásky, herca smrti a kráľovnú úsmevu. Nemohol som ich nechať neviditeľných.

Zlodej ukázal, čo má na predaj pre neznáme duše bez nádeje na šťastie. Predavač lásky dal nádej, ktorá zmizne s prvými lúčmi slnka. Herec zahral presvedčivo a skutočne, veď najlepšie divadlo je predsa život, tak prečo nehrať skutočne. Úsmev dostal kráľovnú len preto, aby nechodil tak často ako smútok. Chcel byť vzácny, aj tak bolo.

Noc svojou krutosťou počarila mnohým, dala prácu zlodejom a pouličným predavačom. Nechala si u mňa inšpiráciu a chuť tvoriť. Luna rada ukazuje krásu a chlad mladej panny, ktorá si je vedomá svojho postavenia a moci.

Každý má svoj príbeh a rolu.

Výstup na Zbojnícku chatu

M. Mičudová-Zebra

Študentil Neviete si ani predstaviť, koľkí sa čudovali, keď som povedala či doma, či susede, či kamarátom, že v septembri máme výlet. Všetci na mňa vysypali hneď kopu otázok typu: „Na začiatku roka, idete na výlet?“ „Nechodí sa na výlety na konci školského roka?“ Len som sa dobre pobavila na ich reakciách, pretože ja, moji spolužiaci alebo vaši spolužiaci, v podstate všetci študent, čo navštevujú drevárinu, môžu byť hrdí na to, že sa naša škola zapája do všetkých aktivít, prospešných pre zdravie a zábavu študentov. Výstup bol skvelý nápad. Zbojnícka chata (1960 m) je celoročne otvorená vysokohorská chata v hornej časti Veľkej studenej doliny Vysokých Tatier, ukrytá za Zbojnickým chrbtom. Nazbieral sa celý autobus nadšencov a všetci spolu s pani Šáliovou, s pánom Košíkom, pánom Švingálom, pánom Dvořáčkom, s pani Vatalovou sme pomaly a rezko vykračovali po skalách a vystúpili až k cieľu. Tento rok bol s nami aj náš pán riaditeľ Jozef Hazlinger, čo nás všetkých veľmi potešilo, že sa dal spolu s nami na dosť náročnú túru, ale všetci sme ju zvládli excelentne. Po výstupe do cieľa sme si spravili spoločné foto so všetkými účastníkmi zájazdu, samozrejme, logo školy nemohlo chýbať!

Zažili sme kopec zábavy a hlavne sme videli nádhernú prírodu a nadýchali sa vysokohorského vzduchu. Tí, čo neboli, môžu ľutovať, ale budú mať šancu budúci rok, chystáme výstup na Rysy.

Slovenský pútnik

D. Oravec

Zlaté zore, vtáčia volnosť, ľahké krídla,
ťažká kľatba uchyťí dušu nám stihla,
a kvet čo neznámou vôňou nás omámil,
zasial tu pred domom kočovník neznámy.

My vrabce hlúpučké s chabými perami,
túžime vidieť svet novými očami,
slzy rodnej matky, hlas otca mrzutý,
pri dverách rozlúčka a tanec labutí.

Dvíhaš sa, odchádzaš, nečuješ volanie,
tam v malej dedinke kus z teba zostane,
už nový život máš i zlatisté krídla,
no prázdno v srdci, čo bodá ťa sťa ihla.

Nie každý pozoruhodný človek je vyslovene skutočný. Pozoruhodná by mohla byť aj postava z kníh ako nositeľka ideálov, či ako v mojom prípade, osobnosť mi tak podobná. Kvothe má so mnou spoločný hlavne spôsob uvažovania. Priblížim vám ho z môjho pohľadu, ako ho vidím a vnímam. Je to úplne subjektívne, pretože postavy z kníh vidí každý z nás úplne inak.

Kvothe

M. Baláž

Je mladý. Skoro chlapec. Skoro muž. Má ryšavé vlasy farby plameňa. Sú tak neposlušné, že po mnohých pokusoch upravil sa, sa o ne prestal výrazne starať. Sú dlhé asi po plecia, trčia na všetky strany a budia dojem rozbúrenej vaty.

Na čele mu spočívajú niekoľko korýt starostí, prehĺbených za posledné roky jeho života, keď zažil mnohé za to, že vie viac ako ostatní. Viac, ako je ochotný priznať. To je prekliatie múdrych. Jeho oči sú hlboké a tiché, zelené ako lesný porast po daždi či rozbúrená morská hladina za súmraku. Vlastní vystúpené líce kostí, na brade jamku, tenkú priamku zmyselných pier, ktoré sa dokážu usmievať a plakať zároveň.

Pokiaľ na vás prehovorí, len ťažko nájdete dôvod, prečo ho nevypočúvate. Okrem toho, že ich má rád, veľmi dobre ovláda všemožné slová. Hlas je búrka, konkrétne hrom, v podobe jeho mohutného barytónu. Ako stvorený pre divadlo, ktorému sa v minulosti venoval a ktoré má doslova v krvi.

Nie je žiadna hora svalov, ja takých volám „medvede“, no nenazvali by ste ho ani „chlapčatom z tenkými rukami“, bez väčšej sily. Pevné telo má zocelené občasnými bojmi a tvrdým tréningom. Má úžasné ruky. Jeho dlhé prsty, pôsobiace jemným dojmom, ukrývajú nevídanú silu a obratnosť. Sú ako pavúky, často tak liezli po rôznych materiáloch pri výrobe remeselných výdobytkov počas jeho príbehu, ktorého som mohol byť svedkom.

V Kvotheovi sa spájajú dobré a cenné vlastnosti, ktoré ma na jeho postave zaujali už na začiatku. Skrátka nekričí a neskrýva sa. Je skutočne vytrvalým človekom. Keď to spojíte s výnimočným intelektom, akým oplýva, musíte uznať, že je to kombinácia úspechu. Verí viac svojmu úsudku, a to bez ohľadu na vek či skúsenosti, aké majú ostatní naokolo, teda má svoju hlavu. Na druhej strane je pozorný k ľuďom, ktorí si to podľa neho zaslúžia. Nemá rád problémy, ktorým nevie prísť na koreň, čo mu však nezabráni skúšať ich riešiť. Vytrvalosť, intelekt a odvaha, v bezpečnej miere, ma pri Kvotheovi zaujali pre istú podobnosť medzi mnou a ním.

Samozrejme, má aj temnejšie stránky, no spýtajte sa, kto nie? Ak by som sa chcel niekomu podobať, a ja si myslím, že sa mi to do istej miery darí, tak by som sa chcel podobať práve jemu.

Svet
Náš svet
Klietka plná nemých tváří
Skutá z ocelí lží
Svätá vlasť
Sľubujeme vernosť no krížia sa nám slová
Pochovali sme dobu bez práv
Žiaľ prišla horšia nová
Vraj všade klud
Vraj bohatý ľud
A spokojnosť na dlani
Kalia nám bublinu nášho obzoru
Fuj
Sľuby čo umreli skôr než zazneli
Zavrieť oči
Nevnímať
Radšej utopiť sa vo vani
Faloš
Zverstvo
Krivdy

Sedem nenásytných hriechov
Útočia ruka v ruke
Zlé sa stalo horším a horšie
najhorším
Naše kmene požiera strach
Sny sa rozplynuli
V hmlách
V temnotách
V tmách
Strážni anjeli
Na kolenách
Krv na dlani
Nestačili sily na záchranu chrá-
nencov
Zhoreli žiaľom
I s horlivým duchom
I so zápalom v srdci a vriacou
krvou
Ona však ostáva
Svätá vlasť
Sľúbili sme si lásku
Sľúbili sme si vydržať
Kameň môjho odhodlania
nerozbiješ
Kým žijem
Kým dýcham
Ja

vydavaateľ:
študenti soš drevárskej
Zvolen
šéfredaktorka:
Michaela Mičudová
grafika a dizajn:
Klára Havlíková
tlač:
Peter Muráň
fotografka:
Adela Martikánová
odborné vedenie:
Mgr. Elena Ďurčíková

ULIEVAČIK